

ESCLAUS DE LA UNIÓ: CAPÍTOL 13: LES COSES ES COMPLIQUEN

Un relat de: [Raiil Gay Pau](#)

No pensava que fora possible, però m'estic començant a acostumar a aqueixes reunions i al combat, que la veritat se'm dona bastant bé. De fet, note que des que faig exercici, la meua salut i fortalesa estan avançant a pas engegantits. No em note tan rígida i els meus moviments són àgils i ràpids. Soc una Alicia millorada. He pujat de nivell, com se solia fer en els jocs de l'antic món. Mai he jugat a res semblant, però he llegit referències a ells, la veritat m'agradaria provar aqueixa manera d'entretenir-se. I el que més m'agradaria provar són els jocs d'estratègia, aqueixos que has de gestionar els teus recursos i unitats per a guanyar. Em sembla una bona manera d'exercitar la ment. Són jocs per a gent pràctica com jo. Segur que Abi preferiria els jocs amb més acció, és el que més li pega.

Pensant en Abi, des que el tipus va ser detingut, la Cap i ella han iniciat una gran amistat. Tots els matins abans del treball, la Cap queda amb Abi, sembla que la ascendiràn a capatàs. Bé, en part açò m'alegra, més diners per a nosaltres, per fi millorarem la nostra vida després de tants anys, però d'altra banda... estic una mica gelosa. No sé, Abi sempre ha sigut com per a mi de manera exclusiva, ella odiava a tothom i no volia relacionar-se amb ningú. Ara també sembla que els menysprea, però almenys tolera a la gent i s'ha obert una miqueta. Però bé, realment em queixe per queixar-me. Però no puc evitar sentir-me sola ara mentre desdejuni.

Acabe la torrada amb mantega i melmelada de nabius que m'he preparat i deixo els plats en l'aigüera. Després acaricie a les nostres mascotes, isc, tanque la porta i em va dir al meu lloc de treball.

Camine contenta pensant en les meues coses i en què podrem gastar els diners que guanyarem, quan detecte uns moviments peculiars davant de mi, en la plaça. La meua curiositat s'ha despertat, així que aniré a escodrinyar què està passant. Veig a dos membres dels esquadrons letals de la mort, identificats per la seua característica armadura, al costat de dos militars. El cor se'm para en sec. Va ser l'esquadró letal de la mort el que va eliminar als pares d'Abi i als meus. Em quede paralitzada sense poder pensar mentre observe a aqueixes persones.

De sobte, se'm queden mirant els quatre i tinc la sensació que és a mi i a Abi als qui estan cercant. Presa del pànic, no se m'ocorre una altra cosa que girar-me i escapar d'allí.

Arribe a la meua casa i tanque la porta darrere de mi sense saber què fer. Pense que el millor és amagar-me en algun situat, però on? La casa no és que siga tan gran o tinga racons on amagar-me. Bé, pot ser que ells no m'hagen seguit... Ximple, mira que eres ximple, si hagueres actuat amb normalitat... però no, havies de córrer quan t'has sentit observada, l'he cagat! Ey! Què és aqueixa olor tan forta i agradable? Ara que record, aquests últims dies hem anat notant una oloreta en la casa, fins i tot els animals han reaccionat a açò. Però, en aquests moments, l'olor és més intens que mai. Camine per la casa i detecte que hi ha zones en les quals l'olor és més forta. Seguint la intensitat, arribe davant de la cambra de bany, però l'olor es difumina allí dins. Espera, l'olor ve... del sostre. Alce el cap i es fa molt més potent. Però... no hi ha cap accés al sostre, no hi ha àtic, ni terrassa... O pot ser que sí que hi haja un accés ocult? No sé d'on ve aqueixa idea, és com si algú o alguna cosa li l'haguera murmurat a la meua ment. M'oblido de l'esquadró letal de la mort i vaig per una granera. Una vegada armada amb ella, comence a colpejar el sostre. En un dels cops aconseguisc que de la paret caiga una escala que per poc m'aixafa. Ara l'olor ha envaït tot, estic mig encantada, embriagada. Em sent atreta. Puge amb ànsies les escales per a arribar a un àtic. Allí hi ha llum, pese no haver-hi finestres. En el centre de l'habitació, penjat del sostre per un bri d'aranya, hi ha un gran capoll. Tot l'àtic està replet de brides, però no m'importa. L'olor prové de dins. Allí hi ha alguna cosa viva, note com intenta comunicar-se amb la meua ment. Avance lentament i alce la meua mà drete quasi inconscientment i la recolze en el capoll.

Zas! El dolor em retorna a la realitat. Una pota d'aranya molt afilada acaba de trencar el capoll i travessar la meua mà de costat a costat. Note com un líquid dens i apegalós s'està barrejant amb la sang de la ferida. Note com les meues venes comencen a cremar. La pota d'aranya es retira dins del capoll, deixant una cicatriu tancada en la meua mà. No entenc per què no emana sang, però tampoc tinc temps per a pensar. La cosa que està dins del capoll està movent-se i comença a trencar-ho per a eixir.

Em faig mitja volta i isc corrent baixant les escales. Quan estic arribant al final, ensopegue i rode pel sòl, però m'és igual, com puc m'alce i em dirigesc corrent a l'eixida de la casa. Obric la porta d'una espenta i isc corrent deixant aquesta oberta. Mire al meu al voltant i veig que els forasters que he vist en la plaça estan allí mirant-me. Veig que solament tinc eixida cap al centre. Rotlle tot el ràpid que les meues cames poden i amb si arribar a la plaça, però açò és tot. Allí, soc atrapada. Sense alé per a respirar, soc acorralada pels quatre perseguidors. Els dos membres de l'esquadró pel centre i els dos militars un a cada extrem. Podria fugir d'allí, però em falta l'alé i note com la meua sang està més calenta de l'habitual.

- Qui és vosté, ciutadana? - Diu una veu femenina procedent d'un dels membres de l'esquadró letal de la mort. Aquesta està completament coberta per una armadura negra, portant un casc que evita que es veja el seu rostre.

- Per què s'evadeix de la nostra presència? Per ventura vosté és una infractora de les lleis? Té alguna cosa a encobrir? No es quede callada. Identifique's!

Jo no puc obrir la boca, estic tremolant de por.

- Està bé, com el reu es nega a al·legar gens, la condemne a ser executada en aquest mateix moment per

l'autoritat que el gran Abtaca ens ha donat per a executar sense judici previ d'acord amb la seua confiança en el nostre criteri. - Diu la membre de l'esquadró letal de la mort.

- Esperen! - Escolte la veu de la Cap darrere de mi. - Aquesta ciutadana està sota la meua responsabilitat.

- És vosté la Controladora d'aquest municipi? - Respon fredament la membre de l'esquadró letal de la mort. - Ella ha sigut condemnada a mort per nosaltres, i l'executaré. Aparte's, per favor.

- No, esperen. - Diu la Cap interposant-se entre la xica que em vol matar i jo. - Ella és una ciutadana exemplar. No causa problemes i és treballadora.

- Controladora, aquesta ciutadana ha infringit la llei i ja està sentenciada a mort, o és que per ventura dubta del criteri d'Abtaca, ja que el confia en el nostre? Últim avís, aparte's o rebrà la mateixa sentència.

- Ho sent. - Diu la Cap mantenint-se ferma davant de mi. - Però...

- No! - Crit allargant la mà cap a la Cap, omple de terror.

On abans estava el cap de la Cap, ara no hi ha gens. Veig com el seu cos es desploma a càmera lenta davant dels meus ulls. També veig a la xica de l'armadura que ha tret una fulla afilada de damunt del seu avantbraç, on abans no hi havia res. En aqueix moment, l'altra persona que porta l'armadura arreplega el cap que encara estava rodant en l'aire, agafant-la del pèl.

- Vaja! Que esfèric més aconseguit. - Diu tornant a llançar el cap a l'aire i donant-li una puntada de peu forta que envia el cap, de la qual encara xorra sang, a l'altre costat de la plaça. -Açò hauria de ser esport nacional. Ens divertiríem i adoctrinaríem a la població sobre què succeeix quan algun ciutadà desobeeix les normes. Podríem cridar-ho Balocap.

- XY80. - Diu la xica de l'armadura. -Comporte's, no estem ací per a divertir-nos.

- Ho sent XX14.- Diu XY80.- Bé, què fem amb la reva condemnada?

- Sí, executem-la-la. - Diu XX14. - Alguns últims vocables? Què més dona, acomiada't.

En el moment en què s'acosta a mi, que estic presa del plor i en estat de xoc, veig un cos que salta per a interposar-se davant de mi. Escolte un parell de trets d'un dels militars i veig com es desploma el cos de Buck. En aqueix moment, veig també una altra figura i escolte altres trets. Bob mor perforat per les bales.

- No! - aconseguisc a dir mentre m'abrace als cossos àdhuc calents de les meues mascotes.-Ells no han fet gens, els heu assassinat!

- Oh, venja, no es preocupe.- Diu XY80.- Prompte tindrà una reunió amb les seues mascotes estimades. No es preocupe. Serà ràpid.

- Bé, deixem-nos de ximpleries. - Diu impacient XX14.- Alguna interrupció més? No? Doncs anem.

Però XX14 s'equivoca i una altra figura igual de gran que un mastí s'interposa entre la xica i jo. Sonen uns trets, peros les bales reboten en la seua dura pell. La figura dispara un doll de color verd que impacta en XX14. El líquid fumejant s'escorre per l'armadura, caent al sòl i fent un forat.

- No pot ser, controla una Aracnis Àcida? - Diu XX14 amb una veu de sorpresa. - Però açò... açò no és possible. Es va cancel·lar el projecte perquè eren desobedients i incontrolables. S'escaparia alguna? D'acord, ciutadana, se li commuta la pena per assistir al nostre centre d'investigació. Allí s'experimentarà amb vosaltres. Així que li pregue, reva, que es deixe emmanillar i s'espere ací fins que tornem.

- Us heu tornat bojós? - aconseguisc dir. - Voleu que us obeesca després del que heu fet?

- Com a ciutadana de la Unió, té l'obligació d'obeir les nostres ordres. - Diu XX14.- De tota manera, si vosté es nega, l'obligarem. O és que vosté pensa que es pot resistir a nosaltres?

- Per descomptat que no.- Riu XY80.- Açò seria d'una persona amb un coeficient intel·lectual bastant baix. Una simple ciutadana inferior de la Unió, una mera obrera fecal no és ni digna per a dirigir els vocables a l'elit de la Unió.

- Vaja, sembla que el bixet no vol col·laborar. - Diu XX14, després d'acostar la seua mà a Mary Pili i aquesta la intenta tallar, sense èxit, amb les pinces de la seua mandíbula.

- No és una bestiola. - Diu XY80.- És un aràcnid, té vuit extremitats.

- Taujà, en tot cas no seria un insecte. - Diu XY14.- I deixa d'anar de gran sabedor de coses.

- Ah, clar. - Respon XY80.- Disculpe si he ofés el seu coeficient intel·lectual.

- Bé, ja està bé. - Diu XX14.- Estem perdent el temps i no som xiquets.

En el moment en què XX14 s'acosta i Mary Pili es posa en guàrdia, una figura espenta a la xica de l'armadura uns metres cap arrere d'un colp en la cara seguit d'una genollada. És...

- Us heu passat de la ratlla. - Diu Abi totalment seriosa. -Esteu morts.

En aqueix moment, veig com XX14 saca una pistola i dispara a Abi.

- Oh, venja XX14.- Diu XY80.- Deixe'm jugar amb aqueixa mascota.

- Està bé. - Respon XX14.- Pot ser una bona prova per a veure com es desenvolupa tot. Té el meu permís per a efectuar-la.

- Venja, bixet. - Diu XY80.- Anem a ballar junts.

XY80 avança movent el coll de costat a costat i fent cruixir els seus artells, els quals fan un soroll metàl·lic a causa de l'armadura que porta. Per la seua banda, l'aranya es gira i es queda mirant-me, en aqueix moment m'adone, en veure els seus ulls, de qui és.

- Eres Mary Pili. - L'aranya fa una reverència. - Quins feixos? A quines esperes? T'atacaran.

- Està esperant les teues ordres, reva. - Diu XX14, la qual té els braços creuats. - No sé com ho ha aconseguit, però ara controla a aqueixa criatura. Prova de dir-li que es pose en guàrdia i no perda de vista a XY80.

- Mary Pili! Posa't en guàrdia i no perdes de vista a XY80! - Li faig cas a XX14, la meua ment ha vist una oportunitat, ells subestimen a Mary Pili i pensen que estan fent una prova, però si jo també aprenc com funciona açò de controlar criatures, igual puc escapar. Per la seua banda, Mary Pili es gira i s'enfronta una mica mirant fixament a XY80 amb cadascun dels seus ulls, esperant que diga que ataque o més ordres.

- Començarem a poc a poc. - Diu XY80.

- Mira que li agrada jugar. - Comenta XX14 bellugant el cap.

En açò que XY80 dona una punyada, amb una fulla que acaba d'aparèixer també en el seu avantbraç, directe als ulls de Mary Pili.

- Mary Pili, salta a un costat. - ordene.

L'aranya esquiva el colp amb agilitat, però així i tot veig un problema. Aqueix colp ha sigut lent i per açò m'ha donat temps a reaccionar, si haguera sigut més ràpid... Deu haver-hi alguna forma de millorar açò, igual amb entrenament i practicant combos...

- Venja, reva. - Em diu XY80.- No es despiste. Estem enmig d'una competició. Concentre's, per favor.

- La aracnis àcida rep el seu nom perquè és capaç d'escopir àcid. - Diu XX14 sense immutar-se. - Prova d'ordenar-li que llance un doll.

- Mary Pili, llança al teu adversari un doll àcid. - Ordene. No m'agrada la paraula escopinyada, em sembla més educat i de respecte envers l'aranya dir doll. Però què estic pensant?

Per la seua banda, Mary Pili m'obeeix i llança un doll verd de la seua boca. Aquest impacta com abans en l'armadura, però el líquid rellisca i cau el sòl. En aqueix moment, record la seua pota afilada.

- Mary Pili, intenta perforar aqueixa armadura amb la teua pota. - Ordene.

Ella, automàticament m'obeeix i, movent-se a una velocitat increïble, que sembla que sorprén i no deixa reaccionar a XY80, li colpeja en el pit, però...

- Increïble. - Diu XY80.- Aqueixa cosa és increïblement ràpida. Llàstima que no hi ha gens que pot travessar aquesta armadura. Bon intent, però hauràs de fer-ho millor.

Merda, pensava que hauria aconseguit ferir-ho.

- Mary Pili, fes-li un placaje- Ordene.

Aquesta em torna a fer cas, flexiona les seues potes i, una altra vegada a gran velocitat, envesteix amb el seu cos a XY80. Així i tot, est aconsegueix reaccionar i s'abraça a ella per a intentar detenir-la amb la seua força. Malgrat açò, l'aranya arrossega al membre de l'esquadró letal uns metres cap arrere, deixant en el sòl el solc de les seues botes.

- Bé, bé. - Diu XY80 content. - No solament és ràpida, sinó que també bastant forta. Vull una. Me la puc quedar?

- No crec que t'obeesca. - Respon simplement XX14.- Encara no entenc per què li fa cas a aquesta mamarracho. Però bé, ja ho resoldrem. Venja, deixe's de jugar i posem fi aaçò.

- Mary Pili, defensa't, observa els seus moviments i esquiva-ho. - Ordene.

- Mary Pili, Mary Pili. - Es burla XY80 fent una veueta. - Veu a prendre llet amb la mamà. Sou més infantils els éssers inferiors...

Quan acaba l'última paraula, s'impulsa amb el peu de darrere i ataca a l'aranya. Aquesta és capaç d'esquivar les primeres punyades, però finalment la velocitat de XY80 és més gran del que semblava. En pocs minuts o segons, la veritat és que ja no sóc capaç de mesurar el temps, Mary Pili cau al sòl amb les potes flexionades, exhausta, mentre XY80 dona botets mantenint els braços en guàrdia.

- Vaja, vaja, al final el bixet no era tan fort. - Diu XY80 burlant-se. - Que esteu fets els éssers inferiors? De mantega?

- XY80! Deixe de jugar! - Ordena XX14, que continua de braços plegats. - Estem perdent el temps.

Ignore als dos membres dels esquadrons letals i els dos militars i m'abrace al tors de Mary Pili, ara que ha eixit d'aqueix capoll fa bona olor. M'agrada la seua olor, la seua aroma. Ja no és fètid, sinó que atrau, és una aroma càlida que et fa sentir ben amb tu mateix. De tota manera, note com està decebuda amb si mateixa per no haver derrotat al seu enemic i no poder protegir-me... Tinc la sensació de que s'està comunicant directament amb la meua ment.

- Bé, els llançaré la xarxa i després ens les portem. - Escolte que diu XX14.

Alce el cap i veig una xarxa que s'acosta cap a nosaltres. Tanque els ulls i m'abrace més fort a Mary Pili, la qual sé que no té ni forces per a llançar un doll àcid i desfer-la. Note com l'aire es mou prop de nosaltres i espere l'impacte de la xarxa, però aquest no arriba. Òbric els ulls i se m'alegra el cor, tranquil·litzant-me, ara ja gens pot anar malament. Davant de mi es troba Abi, que porta una espasa amb la qual supose ha desviat la xarxa, ja que la té estesa a un costat i està en el sòl.

- Vaja, vaja, vaja. - Diu XX14.- Però miren a qui tenim davant d'aquesta nostra presència. Ens ha estalviat la labor d'arribar al seu parador presentant-se ací. Ací està la ciutadana que cercàvem.

Mentre XX14 parla amb Abi, veig com, ràpidament, XY80 saca una pistola estranya, apunta i dispara a Abi sense que em done temps a reaccionar i a advertir-li. Alguna cosa que no veig molt bé, perquè és com una bala borrosa, per dir alguna cosa, que colpeja el pit de la meua amiga per a, tot seguit, donar-li una gran descàrrega elèctrica. El cos d'Abi es convulsiona i passa alguna cosa bastant rar... No entenc què està passant ni el que veig, tot açò

és molt estrany. Abi es troba totalment nua i veig que en la seua esquena hi ha una espècie de placa de metall adherida a la seua columna vertebral, o açò sembla. També és uns centímetres més alta del normal i amb el tors i els braços molt més definits.

- Bienvenida, XX1.- Diu XX14.- Per fi t'hem trobat.

És tal la confusió que tinc, que ignore el perill i marrada a Abi per a veure-li la que no és la de la meua amiga.

- Tu eres... tu eres... No pot ser... Eres la mort grisa, la líder de l'esquadró letal de la mort i l'assassina dels meus pares i els d'Abi.